

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 29. malega serpana. 1892.

List 31.

Vést.

Vest, o vest prečudna si.
Kaj, o kaj mi le si ti?
V duši moji mi živiš.
Vse presojaš, vedno bdiš.

Z ene strani vsa si mila,
Z druge pa neznanska sila;
Mila si in ljubeznjiva;
Al človeku ne zmagljiva.

Zdaj prijazno mi svetuješ,
Me priljudno napotuješ;
Me svarijo tvoji glasi,
Hudo žgejo tudi včasi.

Če te slušam, me blagruješ,
S sladkim upom zveseluješ,
Zdi se mi, da v raju bivam,
Božje blagosti že vživam.
Vest, o vest zares si mi,
Mila in dobrotna ti.

Če pa tebe ne poslušam,
Ter se v grešne reči spušam,
Tvojim grajam ugovarjam,
Zraven sebe zagovarjam —

Kmalu me ostró stiskuješ,
Temne straha mi vsiluješ;
Ni več mirne, dobre ure,
Še noči pretresne bure.
Vest, o vest, kaj li si ti?
Sila nezmagljiva mi!

Ker ne morem te vtešiti,
Ker ne morem ti uiti,
Niti tebe kdaj otresti,
Ne izdreti iz zavesti.

Čutim se v oblasti tvoji,
Čutim, da ti nisi v moji;
Kajti, bi ti v moji bila,
Joj ti, če bi mi pretila!

Zdajci tebe bi zadavil,
Te nadležnico odpravil;
Toda tebi kdor kljubuje,
Si železne šibe kuje.

V sercu jameš strašno žgati,
Ga nemilo strahovati,
Silne groze mu naviraš,
Nespokornost da pretiraš.

Če pa še se le zakerkne,
Joj mu! večna luč mu merkne.
Čas za spravo je potekel,
Večni ogenj ga bo pékel.

Vest, o vest, kaj le si ti?
S tebe sodba se glasi!

Ti me stražiš, ti me vodiš,
Ti svariš me, ti me sodiš,
Ti me blažiš, osrečuješ,
Zoper greh me skerbno čuješ.

Vidim, varih zvest mi si,
Dan od rajske milosti.

Glas si božji — nevkrenljivi,
Vodja meni — zanesljivi;
Torej srečna vsaka duša,
Ktera skerbno vest posluša!

Kmalu, kmalu zmagovita,
V dobrem stalna, plemenita,
Nad minljivo nas zvišuje:
Duša v Bogu se raduje! —

ž.

† Martin Skubic.

(Gorečemu dušnemu pastirju v spomin.)

(Dalje.)

IX. Skubčevi kapelani v Ribnici.

Da je mogel rajni Skubic, zlasti v Ribnici, tako uspešno delovati, so gotovo mnogo pripomogli tudi njegovi gg. kapelani, katerih je imel v dolgi dobi t

indvajsetih let samo dvanajst. To je razlog, da se na tem mestu tudi njih spominjam. Polana slika Skubčevega življenja in delovanja bi Ribničanom tudi ne bila dovolj jasna, če bi ne imeli ob enem v duhu pred seboj vseh onih gospodov, ki so bili rajnemu dekanu sodelavci, ki so ž njim vred nosili dneva težo in vročino. Tudi je najlepše in duhovskemu stanu in poklicu naj primernejše, če so vsi duhovniki kakšne fare v ljubezni, miru in prijateljstvu združena euotna družina, v kateri je sicer en sam gospodar, a hlapec nobeden; en sam načelnik, vsi pa tovariši. Tako razmerje je vladalo v Ribnici. Še ko je bil Skubic v Senci, zapisal je tedanji stolni dekan, poznejši knezoškof dr. Janez Zl. Pogačar o njem: „Skubic je kapelanom svojim vzgleden očetovski prijatelj.“ Da je temu res tako, priterdili mi bodo vsi še živeči gospodje, katerih imena bodem naštel.

Ko je bil umrl rajni dekan Holzappel, stala v Ribnici kapelana gospoda: 1. Rihard Frank in 2. Janez Kerstnik Vovk. Pervi je deloval v Ribnici od jeseni l. 1857 do jeseni l. 1868. Po smerti Holzappelnovi (21. jan. 1868) je bil g. Rihard, kterega Ribničani še do sedaj niso pozabili, tudi upravitelj ali administrator fare in dekanije do 13. oktobra 1868, kadar je bil ob enem z dekanom Skubicem vmeščen za faro Teržič. Od tam se je preselil za korarja v Novo Mesto, kjer še plodonosno deluje. — Gospod Janez pa je bil v Ribnici od l. 1867 do smerti svoje 20. februarja l. 1869. Pokopan je na farnem pokopališču v Hrovači.

3. Valentin Šarabon je služil v Ribnici od spomladi l. 1868 do jeseni 1876, ko se je preselil za kurata v Št. Peter na Notranjskem. Tam je umrl 21. maja 1884.

4. Anton Zorc od l. 1869 do sv. Jurija 1872, ko je postal župnik v Žalini. Od tam se je preselil v Doberniče, potem pa v Mokronog, kjer je umrl 14. junija 1887. V Ribnici je vredil vert za zelenjavo med farovžem in cerkvijo.

5. Ivan Ev. Tomažič, prišelši iz Vipave, je nastopil kapelansko službo v Ribnici 3. maja 1872, od koder se je preselil za kapiteljskega vikarija v Novo Mesto 11. januarja 1874. Iz Novoga Mesta se je preselil za župnika v Št. Vid pri Vipavi, od tam za župnika na ljubljanski Grad in od tu za mestnega župnika v Škofjo Loko, kjer še dandanes vspešno deluje.

6. Simon Pristov je bil v Ribnici od l. 1874 do pozne jeseni l. 1888, kadar se je preselil za beneficijata v Št. Vid pri Zatičini, kjer se trudi še danes. S svojim štirinajstletnim modrim delovanjem si je zaslužil stalni spomin v srcih Ribničanov.

7. Feliks Knific od l. 1876 do jeseni 1880, ko se je preselil za beneficijata v Vipavski Terg. Od lani živi v pokoju v Gorici.

8. Anton Morè je prišel z Bleda v Ribnico l. 1880 ter ostal tu do jeseni l. 1887, ko je bil poslan za administratorja v Loški Potok. Pripomogel je v Ribnici med drugim tudi k zboljšanju cerkvenega petja.

9. Janez Aljančič od l. 1887—1888, ko je šel za administratorja v Naklo na Gorenjskem, kjer je umrl 23. aprila 1889.

10. Peter Ogrin od Adventa 1888 do Kresa 1889, kadar je šel za administratorja k Sv. Duhu nad Kerškim, kjer sedaj marljivo deluje.

11. Matija Erzar od Božiča 1888 do Adventa 1891, ko je postal župnik na Golem. Gospod Erzar je izveršitelj zadnje volje rajnega dekana Skubica, ki je malo da ne spolnjena, a zapuščinska obravnava se — kolikor mi znano — še ni veršila.

12. Matija Mrak je došel iz Gorij na Gorenjskem v Ribnico jeseni l. 1889, kjer je ostal do konca leta 1891. Tedaj je bil prestavljen k sv. Jakobu v Ljubljano. Bil je po smerti rajnega dekana Skubica administrator fare in dekanije, dokler ni prišel novi gospod dekan, preč. gosp. Martin Povšè, ki je bil v Ribnici slovesno vmeščen dne 15. novembra 1891. Želimo mu mnogo srečnih let in prav toliko vspehov, kot jih je dosegel rajni Martin Skubic.

* * *

Spomniti se moramo na tem mestu še enega častitljivega moža, ki je bil z rajnim gospod dekanom in je z Ribničani še sedaj v tesni zvezi, namreč preč. g. Jožefa Skubica, staroste duhovnikov ljubljanske škofije. Kot sorodnik rajnega dekana in nekdanji ribniški kapelan si je zbral Ribnico za kraj zasluženega pokoja. Od l. 1869, ko je bil umirovljen, živi ves čas v Ribnici, stanujoč v farovžu, v spodbudo vsej fari. Gg. vradniki so ga imenovali v šali svojega „župnika“, ker so navadno hodili k njegovi maši, katero je služil vsako nedeljo ob sih.

Gospod Jožef Skubic je bil rojen na Dobravi fare Zatiške, 10. decembra l. 1802. Letos bode torej dopolnil devetdeseto leto. Mašnik je postal 26. julija l. 1832. Na sv. Ane dan tega leta obhajal je na tihem biserno ali demantno sv. mašo.

Služil je kot kapelan na Vinici ob hrovaški meji od jeseni l. 1832 do jeseni l. 1835; v Kostanjevici od l. 1835 do sv. Jurija l. 1836; na Igu od l. 1836 do sv. Jakoba l. 1843; v Ribnici od l. 1843 do jeseni l. 1850; v Dolu pri Ljubljani od l. 1850 do jeseni l. 1854; v Kamniku od l. 1854 do Božiča l. 1855; v Šmariji od l. 1855 do sv. Jurja l. 1857. Takrat je postal kuratni beneficijata v Tomišlju ižanske fare, kjer je ostal do sv. Jurija l. 1861. Od tam se je preselil za eksposita v Žabnico pri Loki, kjer je sklenil svoje službovanje l. 1869, star 67 let.

Gosp. Jožef Skubic je bil ves čas slabotnega zdravja; tri terdovratne bolezni, ktere ga tudi še danes niso zapustile, so ga mučile dolgo versto let ter ga naposled prisilile v pokoj, kterega vživa sedaj že skoro 23 let. Molitev je bila v tem času njegovo naj imenitnejše opravilo. Dokler so mu oči pripuščale, je z veseljem čital „Slovenca“ in druge poštene slovenske časnike. Za kratek čas je prijateljem tudi ure popravljal. V družbi je bil sicer bolj tih, vendar vedno šegav in jako gostoljuben. Ko sem nekoč ž njim sedel skupaj pri mizi in sem si vino z vodo mešal: me opozori. „Če hočete dolgo živeti, mene posnemajte ter „suho“ vino pite, pa po malem.“ Dasi sem imel priliko, večkrat biti deležen njegove izredne gostoljubnosti, ga res nisem nikdar vidil vode piti. Posebna prijatelja sta si bila in sta si še z upokojenim ribniškim nadučiteljem gosp. Jožefom Rakteljem. — V svojem in v imenu vseh Ribničanov izrekam častitljivemu starčku gorečo željo, Bogu pa iskreno prošnjo, da ga ohrani Vsemogočni v svoji milosti in v veselje in spodbudo Ribničanov do onega časa, ko ga bode poklical k sebi po zaslužno plačilo.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Čestitanje o godu prevzvišenega gospoda škofa.) V soboto ob enajstih dopoldne so se zbrali v škofiji: stoljni kapitelj, redovniški načelniki, bogoslovski profesorji, mestni župniki in drugi duhovni ter se poklonili prevzvišenemu gozpodu knezu škofu dr. Jakobu čestitanje naznanit za častitljivi god, ki se je obhajal v ponedeljek, 25. t. m. Milgsp. stoljni proš so v vošilu omenili vojske, katero ima vsak kristjan v sedanjem življenju, in v daljši izpeljavi povdarili to-le okoliščino: Kakor sovražnik na vojski pred vsem skuša končati vodja ter vojnega načelnika, tako delajo tudi današnji sovražniki v duhovnem oziru in merijo najbolj na višje pastirje, škofe, papeža itd., in jih skušajo končati, ob veljavo spraviti pri vernikih. Vojvodi pa niso sami, imajo svoje spremljavce, pomočnike, zavetnike, kar nas spominja na bližnji god prevzvišenega višjega pastirja, sv. Jakoba aposteljna, in ti tovarši so mogočni varhi v duhovni vojski; te apostoljske pomoči želé tudi pričujoči z vso škofijo vred svojemu prevzvišenemu pastirju — še posebej o tej priliki častitljivega godu.

Premilostni gospod knez in škof s hvaležnostjo sprejmejo to zagotovilo zvestobe in edinosti od prečast. duhovščine in vernikov kar jim je posebno potrebno še dandanes v težavnem škofovskem opravilu. Kristus je zlasti še v poslednjih urah svojega življenja na zemlji živo priporočal edinost aposteljnov in vernikov. Ta edinost mora biti ne le po zunanem, temveč v resnici tudi znotraj v sercu in v vsem mišljenju in djanju. Zlasti še duhoven si mora biti svést svojega tehtnega poklica, da živi in dela za sv. Cerkev, za edinost vsega katoličanstva, v čemur marsikteri grešé, kateri niso presunjeni od te velike dolžnosti. Nakane nasprotnikov sv. Cerkve vedno na to merijo, da bi odvernili serca vernikov in duhovnov od njih škofov, ter dosegli, kakor je pisano: „Udaril bom pastirja in razkropile se bojo ovce.“ Da se to ne zgodi, zopet priporočajo prevzvišeni nadpastir molitev in gorečo delavnost gg. duhovnov in vernikov v prid matere sv. Cerkve in v zveličanje neumerjoch duš.

Ljubljana. (Šolstvo na počitnicah) Šolci in dijaki so nekako odličnjaštvo izmed naroda. To so mlade sadice, iz katerih se pričakuje najboljšega sadu: Bog ne daj, da bi slana, toča prišla nad te blagoupane klice! Bog ne daj teh jagnjičev volkovom v žrelo! Potrebni so jim čuvaji, pastirji po vsi deželi. Naj bližnja stražnica je v očetovski hiši: oče, mati, kerstni ali birmanski botri, botre, pa tudi drugi modri in verni ljudje, večkrat sosedje, so čuvaji blage mladine. Take morajo mladi ljudje spoštovati, poslušati in vbogati, če tudi so kateri že v višjih šolah.

Naj višji, od Boga postavljeni stražniki mladine so duhovni pastirji. Vsi mladenči (tako tudi deklice), ko pridejo domu na počitnice, ako so olikani in vedo svojo dolžnost, se s šolskim spričalom oglasijo pri svojem g duhovnem pastirju. Od njega dobiva nauke, kako se jim je na počitnicah obnašati, o prilikah, zlasti odraščeni tudi pripravnih knjig, poštenih častnikov za čitanje itd., zlasti pa tudi dobé potrebna svarila, česa se je varovati, ogibati, da si serca ne oskrunijo in dobro vest ohranijo.

Pošteni in čedni dijaki so skerbni za hišo svojih staršev, skušajo s pridnim delom kaj nadomestiti velike stroške, ki so jih imeli starši z njimi o šolskem

letu; ne pa jim škode na novo delati s kroženjem po kerčmah, za nedolžnost nevarnih veselich itd.

Vsa sreča je na božji blagoslov zastavljena. Blagi šolski mladenči na počitnicah torej ne tratijo časa s praznim marnovanjem in postopanjem. Da bi tedaj za starše in za-se sprosili božjega blagoslova, hodiyo tudi o delavnikih, kolikor se more k sv. maši, bolj mladi prav radi pri sv. maši strežejo, bogoslovski in drugi večji o kacic prilikah pojejo.

Med razuzdano mladino pri kopianji, na paši, pri samopašnih igrah ali potikanji po samotnih kotih naj se blagi mladenči nikoli ne puščajo. To je velikrat kuga za nedolžnost.

Kako skerbna je mati sv. Cerkev tudi za mladino na počitnicah, kaže na pr. Goriški nadškofijski list, kateri ima spis „Clerici ferias agentes“, ta spis ima pravila tudi za bogoslovce, kako naj se obnašajo na počitnicah in kako naj po dotičnih krajih čé gg. duhovni pastirji za nje skerbé, da se povsod svojemu stanu primerno skazujejo, da ima ljudstvo od njih le lepe in spodbudne izglede.

Iz Postojne, 25. julija. (Grozna nesreča, klic na pomoč.) Pretresljiv jok se razlega iz prijazne vasi Veliki Otok. Enajsterim gospodarjem je včeraj popoldan ogenj upepelil vse njih pohištva, v katerih je bilo nakopičeno že obilno sená letošnje košnje. Ker so hiše ena blizo druge, se ni dalo skoro nič rešiti; še 2 junici končani ste v plamenu. Revščina je vsled tega silna in to tem bolj, ker je pred 9 leti v veseli dan cesarjevega prihoda v Postojno zunaj par hiš bila pogorela vsa vas. Ubogi ljudje so še zadolženi vsled zadnjega pogorišča, gospodarske poslopja so le za silo postavljene in — na to občutljivo rano zdaj novi udarec! Obračam se v imenu nesrečnih pogorelcev do blagih prebivalcev v naši mili domovini, zvonim zvon sile ter prav glasno kličem dobra serca na pomoč! Hvaležno bodem prejemal vsak dar, do mene poslan, in ga izročil po hitri podpori krog mene se ozirajočim, kateri ne bodo zamudili moliti za blage dobrotnike.

Jan. Hofstetter,
župnik.

Pristavek. Sila, kakor kaže dopis, je res velika; naj smé še vredništvo pridjati prošnjo za obilno pomoč ubogim Notranjcem. Berž ko pride kaj miloščenj za pogorelece, pošiljali jih bomo milostnemu gozpodu kanoniku in dekanu J. Hofstetterju, da se po vsi moči hitro pomaga nesrečnim pogorelcem, katerih se usmili mili Bog in usmiljeni ljudje! Vr.

Iz Ternovega na Notranjskem V zavodu naših šolskih sester „de Notre Dame“ se je končala šola 20. t. m. z slovesno službo božjo v hišni kapeli, s preskušnjo in razstavo ročnih del. Stariši deklic in drugi poslušavci so bili jako zadovoljni, ter so serčno hvaležni dobrim redovnicam za njih trud in verlo delavnost pri vzgoji ženske mladine. — Blagi vstanovnik samostana in šole gosp. Jan. Valenčič, priziduje sedaj stari hiši precej obširno poslopje na svoje stroške ter bojo sedaj prostori zadostovali večemu številu notranjih šolaric in pa 4. razredu, kateri se bo jeseni pričel. Bog poverni stotero blagemu dobrotniku velike stroške, ktere ima pri zidanju nove hiše. Častitim sestram pa želimo, več plačujočih notranjih gojenk, ter še zanaprej Božjega blagoslova, kateri je njihovo delovanje do sedaj očitno spremljal. Notranjci, podpirajte edini naš samostanski šolski zavod!

Z Dunaja. („Popotnik pride čez goró.“) Ako se pelješ. popotnik, z Dunaja po južni železnici proti Terstu, velikemu pristanišču naše države, vidi veliko število mest in vasi, ktere lepšajo zelo romantično okolico. Posamezne cerkvice na višavah in po dolinah, velike terdnjave in mogočni gradovi, cvetoči verti, travniki in polja, ktere gleda potnikovo oko, vtisnejo se mu globoko v spomin. Vendar, kakor mislim, nič ne vpliva bolj na serce in duh, nič ne napravi prijetnišega vtisa, kakor če vidimo na samotnih krajih, posebno pa po hribih in gričih, večkrat v sterminih gorski goščavi, cerkve in kapelice, ki tako rekoč samotno zrejo na rodovitne ravnine in nižave. Tu čutimo, kako nas neka nevidna moč vabi na take kraje; zli se nam, da smo na takih krajih veliko bližje Boga, do kterega meri vse naše dejanje in nehanje kot k svojemu končnemu cilju. Nehoté spominjamo se srečnih časov, ko se našim ljubim prednikom, terdnim in zvestim v sv. veri, nikakor ni zdelo pretežavno, k zidanju cerkva potrebnega gradiva s premaganjem vseh težav nanositi na gorske verhuance. Zavidamo jim skorej zavoljo sreče, ktero so občutili, in zavoljo veselja, ki so ga imeli, ako so sozidali visoko na gori ljubemu Bogu novo svetišče.

Tako spominjam se tudi jaz večkrat skoro popolnoma osamljena cerkvice, stoječe na visoki stermini južnih Snežnikov, ktera prav ljubeznjivo in zaupno gleda iz goščave na mirne in pridne prebivalce v dolini. Pri nji zbere se vsako leto dvakrat ljudstvo iz vse okolice v prav obilnem številu, da hvali in časti Boga, kakor tudi nebeško Mater milosti, kteri v čast je bila cerkev zidana. Ko sem se zadnjič peljal skozi ta kraj ter se ozel po samotnem svedišču, vprašal me je v zgodovini svoje domovine zelo zveden gospod, če mi je znan vzrok zidanja te cerkvice. Na moj odgovor, da tega ne vem, bil je berzo voljan, povedati mi ga, ter mi je dal tudi dovoljenja, da ga sime razglasiti.

Bilo je za časa prve velike turške vojske, ko so mohamelanske trope naše južne pokrajine obiskavale s posameznimi napadi, oropale prebivalce vsega imetja, odpeljale v suženjstvo može, ki so mogli orožje nositi, ako niso poprej pobegnili. Popustošile so hiše, polja in travnike ter pokončale vse, kar jim je prišlo pod roko, ter so smeli tučas po pravici reči, da na mestu, koder je hodilo turško kopito, ni več trava rasta.

Nekoga dne prišla je sovražna tropa tudi v ta ljubeznjivi in mirni kraj, o kterem govorimo; oropala in poteptala je vse ter odpeljala tudi veliko število ljudi seboj, pomorila pa je brez usmiljenja vse, ki so se upali braniti svoje imetje in življenje. Gozd, v kterem visoko na stermini stoji ljuba, lepa cerkvice, bil je takrat lastnina najbogatejšega prebivavca tega kraja; tudi njegovo hišo, čeravno je bila od vozne ceste zelo odklajena in v goščavi skrita, poiskali so ropoželjni sovražniki, kterim so izdajavci pot pokazali, kar se v vojskinem času večkrat pripeti. Neko popoldne obdali so kar neprevidoma samotno, veliko poslopje in pretili prebivalcem s takimi grožnjami, da so jim ti vse izročili, kar so imeli; naposled zažgali so neusmiljeni roparji poslopje. Pri odhodu odpeljali so seboj edinega gospodarjevega otroka, štiritletnega veselega dečka in pretili ga precej umoriti, ako bi jih kdo hotel preganjati. Gospodar in njegova pridna, bogaboječa žena jokala sta dolgo časa po

otroku ter ga priporočala premogočnemu varstvu žalostne Matere Božje; vsled preobilega jokanja zgubila je bila dobra žena tudi še pogled, tako zelo žalovalo in tugovalo je njeno materino serce. Preteklo je teden dni: že so se nekako vdali v žalostno stanje ter imeli to nesrečo kot poskušnjo Božjo; Bog namreč poskuša ljudi večkrat s tem, da jim uzame najljubšo in najdražjo stvar, ktero imajo na zemlji.

Sklenil je nato gospodar čez nekaj dni podati se v veliki gozd, da vravná delo svojih v gozdu delajočih hlapcev. Bolj in bolj bliža se srelini gozda; bilo je lepo prijetno jutro; veselo peli so ptički, cela narava bila je oživljena; prijetno ohlailo polasti se polagoma tako zelo ponesrečenega pridnega gospodarja. Kar zasliši neutegoma globoko v gozdu otročje glasove; malo postojí, poslušá, gre počasi naprej in pride na planjavo, ktero so na treh straneh obkrajala visoka debla; ta planota bila je na stermini hriba, s kterega se gledavcu odpira nepopisljivo lep razgled v vso obširno, romantično dolino in sredi na tej planoti vidi svojega ljubega dečka z drugim popolnoma neznanim, lepo in okusno oblečenim otrokom veselo se igrati. S prva obstane kakor okamenel na mestu in ne vé, ali je vse to, kar vidi, resnica ali so le sanje? Zopet postojí, gleda na mesto, ter se bliža počasi dečkoma, dokler slednjič ne stoji čisto zraven svojega otroka, kteri zakliče: oče! oče!, mu nasproti teče, v naročje šine, da ga zopet objema in poljubuje.

Silo razveseljen nese dečka poldrugo uro daleč v grad in ga da žalujoči in slepi ženi v roke. Toda njena žalost se je sedaj še bolj ponovila, ker je mogla sicer svojega sinčka objeti, vendar pa ne — videti! Iz prepričanja, da je ljubi Bog v tem slučaju jima posebno milost dodelil ter očividni čudež storil sklenila sta zakonska, Bogu v hvalo na mestu, kjer je oče svojega sina zopet našel, cerkvico sozidati v čast žalostne Matere Božje, ktera je s svojo premogočno priprošnjo največjo žalost spremenila nepričakovano v veselje in radost. Mir, kterega je sedaj gospolinja čutila; sreča, ktera je venčala daljno njeno življenje; veliko veselje, ktero je občutila, ko je novo cerkvico preč. g. škof posvetil ter jo izročil službi božji — vse to vplivalo je tako blagodejno na serce in duh dobre žene, da je polagoma zadobila zopet tudi svitlobo oči ter zopet imela vzrok, s hvaležnostjo in vdanostjo ozirati se k Bogu ter delivca vsega dobrega z največjo ponižnostjo povelicevati, častiti in posvečevati. Za naprej bila je vsa njena hiša tempelj Gospodov; skupno opravljali so jutranjo in večerno molitev in večkrat prepevali serčne slavospéve; pobožno in Bogu vdano so živeli, mirno in srečno, spravljani s sv. cerkvijo ločili so se slednjič s tega sveta. Marmorna plošča, vzdana v steno zraven velicega oltarja, nanzanja potomcem milost, ktero doseže človeštvo na priprošnjo Marije, Pomočnice kristjanov, neizmernega studenca dobrot, blagoslova in usmiljenja nebeškega.

Janez Repič.

Brežičani kod Prjedora. 21. julija 1892. Včeraj bil je veliki praznik sv. Elija proroka, zaštitnika — „patrona“ kraljevine Bosne; katoliki po vsej deželi so ga slovesno svetkovali, obhajali. Tudi mahomedci ga spoštujejo in častijo. Verniki iztočne kerščanske razkolne cerkve ga pa slovesno praznujejo pozneje, namreč po starem koledarju. 23. julija imamo post k prazniku sv. apostola Jakoba; kajti tu se spolnujejo še posti pred prazniki ss. apostolov.

V katoliški praznik deželnega sv. pomočnika, preroka Elija, je tudi došla od „visoke zemaljske vlade“ milost in dobrota za ljudi in vprežno živino vse Bosne in Hercegovine. Do sedaj tukaj veljajo še marsikateri turški državni zakoni, postave in uprave, in med temi je bil tudi ta: Z vsakim delavnim živinčetom, s konji, voli, osli, mezgi in mulami morali so po 6 dni v letu delati „raboto“ ali tlako; vsaki možki od 16—60. leta pa tudi 6 dni v letu opravljati „raboto.“ Sedaj je ta težavna, sitna rabota, tlaka, odvzeta in preklicana. Živina je popolno prosta tlake, možki se bodo pa z malo svotico, v denarjih, odkupovali od raboto. In to je velika dobrota. Spomladi je bilo treba največ opravljati rabote. Živina po večem v Bosni nima v zimi toplih hlevov, le kakov slab krov, mnogo pa še tega ne; tudi po zimi je pod milim nebom, ima slabo in pičlo hrano. Torej jako shujša in oslabi. Spomladi je še malo paše; treba je pa iti na tlako, mnogokrat daleč od doma, po večem živeža za živino nič seboj. Doma je pa že tudi oni čas treba delati, orati, sejati in saditi. Kadar je vprežna živina prišla s tlake domú, bila je tako oslABLJENA, da po več dni nikakor ni bila zmožna za oranje. Znam za moža, kojemu so voli s tlake domú gredé od slabine na potu na zemljo padali; z napol živini se je težko dovelkel k domu; 14 dni skoro niso mogli stati na nogah; druge kerme pa ni bilo, kakor paša, in ta še mala. Razvidno je, koliko muke prestajali so ljudje in živina, koliko škodovalo je to poljedelstvu v zgodnjem času. Toraj, hvala Bogu za to dobroto! Zahvala pa tudi „visoki zemaljski vladi.“

Gospod Bog daj in visoka vlada skoro vvedi še to, da se odvzeme ubogim seljakom tretinja, obdelovanje zemlje iz tretinje, da bi rešeni bili vezi, koje jih vežejo s posestniki po turški postavi, ali zakonu, da bi oprosteni sami svoji kmetje bili, in tretinjo in odvezo od posestnikov počasi odplačevali. Kadar se to zgodi, bode veselje v narodu neopisljivo; Avstrija bode jako priljubljena, poljedelstvo in sadjerejstvo se še desetkrat pomnožilo in vzvišalo. Opomnim pa, da oni, kateri so zemljo kupili, ali jo kupijo, so prosti tretinje, so sami svoji gospodarji in posestniki; le samo desetino pridelkov dajejo vladi v denarjih, in to za davke.

Bog daj, Devica Marija, sv. Jožef in svetniki Božji sprositi še tudi milosti in pomoči, da bi v marsikaterih krajih v Bosni večja navdušenost, iskrenost, brižljivost ali skerbljivost, pridnost in napornost nastala za večjo slavo Božjo, za kerščansko-katoliško cerkveno-versko življenje, delovanje in napredovanje; za boljo dostojnost in lepoto cerkvá — hiš Božjih na zemlji, za vzvišeneje in dostojneje opravljanje visokosvete službe Božje in vseh svetih obredov cerkvenih; za točnejši in temeljitiji poduk v kerščanskem nauku še jako nevednega, dobrega naroda po selih. Tega sedaj omenjenega še v mnogih teh krajih silno manjka.

(Dalje nast.)

Slavno svetišče Kraljice sv. rožnega venca v Pompejih.

Spisal J. Bilec.

(Dalje.)

Naj novejši čudež pa, ktereга je storila Naša ljuba Gospá Pompejska, se je dogodil v Sovignanu

18. januarija 1892. Natanko sicer ni še popisana ta prečudni dogodek Marijine milosti in dobrote, vendar hočemo to, kar je o tem znanega, bralcem cenjene „Zgod. Danice“ naznaniti.*)

18. Januarija je prejel odvetnik Longo iz Sovignana (Sovinjana) berzojavno poročilo, da se je sv. Devica vidno prikazala mlademu bogoslovcu Janezu de Filippis-u ter ga v enem trenutku ozdravila smertne bolezni. V soboto po tem se pripelje v Nove Pompeje presvitli kardinal in nadškof Rende v spremstvu kanonika Savineti-ja in mladega seminišnika, kateri je bil po sv. Devici prečudno ozdravljen.

Kardinal gre nemuloma v svetišča, ter poklekne s presrečnim mladenčém pred tron rožnovenške Kraljice, v dolgi molitvi iskreno se zahvaljujoč dobrotni Materi za skazano milost. Drugo jutro, v nedeljo, je daroval kardinal sv. mašo pred čudežno podobo. Po sv. daritvi je v lepem govoru pokazal poslušalcem osrečenega mladenča, ter jim razložil čudežno prikazen in ozdravljenje od smertne bolezni. Mnogim pričujočim so igrale v očeh solze pri govoru prevzvišenega govornika. Sklenil je govor z besedami: Zahvalim se Bogu, kateri nam je dal tako blago, tako dobro Mater, ktera je Svoj prestol postavila med nami, ktera nas s Svojimi dobrotami in milostmi obsiplje.

Pó govoru kardinalovem je bilo izpostavljeno presv. Rešnje Telo, in navdušeno se je pela zahvalna pesem. „Te Deum.“

Kar smo povedali o milostih in čudežih Kraljice sv. Rožnega venca Novo-Pompejske, je dovelj, da spoznamo, da se je odperl nov studenec Marijinega dobrotnega serca, kateri obilno teče v Novih Pompejih na južnem Italijanskem, na zemlji poganskih razvalin in grobelj. Tukaj je zopet Svojo moč pokazala brezmadežna Kraljica, ktera je sterla glavo staremu zmaju, kateri je nekđaj tukaj posebno gospodaril. Naj to spoľbuja tudi nas Slovence, od nekđaj goreče vlane preblaženi Devici, da se zanaprej še bolj iskreno priporočamo znagovalni Kraljici, ter jo včasih na pomoč kličemo tudi pod naslovom, nji tako dragim: „Naša ljuba Gospa Pompejska — prosi za nas!“ —

Vsak, kdor je imel srečo viditi Pompejsko cerkev, rad pripozna, da pripada ona med naj lepše Božje hramove italijanske. Lani smo že omenili krasne, marmornate stebre, dragocene, pozlačene arabeske in ornamente, slike naj boljših sedanjih italijanskih umetnikov. Letos hočemo tukaj govoriti le o oltarjih, kateri dičijo častitljivo baziliko.

Do sedaj se nahaja v cerkvi 6 oltarjev. Vsi so izdelani iz lepega, francoskega marmorja; unajo prelepe slike in krasne stranske kipe. Kakor je presveta Devica Marija vzvišena nad vse svetnike in angelje nebeške, tako ji posvečeni veliki oltar nadkriljuje vse druge stranske oltarje. Na tem oltarju, je na lepem prestolu v počeščevanje postavljena čudodelna z zlato in dijamantno krono ovenčana podoba rožnovenške Kraljice, ktera je postala vir milosti in dobrote vsim, ki se Nji priporočajo.

Ne daleč od mesta, kjer se dviguje Novo-Pompejsko svetišče, je hrib Garganski, kjer se je bil nekđaj prikazal arhangelj Mihael, čigar prikazanje na Garganskem hribu sv. Cerkev obhaja 8. maja. Zatorej je Jernej Longo tega mogočnega nebeškega kneza izbral

*) Naj novejša številka Longovega lista tudi ta čudež natanko opisuje. Pis.

za varha, ali branitelja Pompejskemu svetišču. Drugi glavni praznik se praznuje v Pompejih 8. majnika, v dan prikazanje sv. nadangelja Mihaela. Lep altar je posv. ečen mogočnemu nebeškemu duhu, sv. Mihaelu, varhu Pompejskemu.

Kjer je sedež brezmadežne Matere Jezusove, tam se tudi pogrešati ne more oltar na čast njenemu svetemu, deviškemu ženinu, preblagemu redniku Jezusovemu. Zatorej se dviguje v baziliki tudi lep stranski oltar, posvečen sv. Jožefu.

Kjer je sedež nebeške Kraljice, ktera ima neomejeno moč do Božjega serca Jezusovega, tam se spodobi, da je tudi oltar posvečen temu na vekomaj moljenemu Sercu in tisti presrečni devici, kateri je Jezus odkril Svoje serce ter ji ukazal širiti pobožnost do Njegovega presv. Serca, katero je ljudi tako neizmerno ljubilo. Zatorej je tukaj posvečen oltar presv. Sercu Zveličarjevemu, kateri se prikazuje preblaženi Marjeti Alakoški.

Tudi vstanovnik reda pridigarjev, veliki oznanovalec molitve sv. rožnega venca, sv. Dominik, ima v rožnovenški baziliki lep oltar. Na nasprotni strani je postavljen oltar preblaženemu Asiškemu ubožcu, vstanovitelju treh frančiškanskih redov. Vse te lepote, umetnije in dragocenosti so bile tukaj napravljene po milih darovih vernih Italijanov v malo letih. Živ dokaz nam je to, da se brezverski vladi, združeni z brezbožnimi framasoni, ni posrečilo in se tudi nikdar ne bo posrečilo, narodu italijanskemu iztergati iz serca naj dražji zaklad, sv. katoliško vero.

(Dalje nasl.)

Kako Marija čudežno pomaga!

V neki katoliški občini med protestanti severne Nemčije sklenilo je pridno dekle, v tujini, oddaljeno od očeta in matere in domače hiše, osamljeno z nekim mladeničem prijateljstvo, ki je bil protestant, ob enem pa zapisan še v protestanško društvo stare šege, katera silno sovraži nauke in naprave katoliške cerkve. Deklica, pogostokrat opominjana od spovednika in svojih starišev, da naj popusti prijateljstvo s tem mladeničem, sklenila je, čeravno s kervavečim srcem, vendar na junaški način iz ljubezni do Boga in iz pokorščine do sv. katoliške Cerkve, mladeniča popolnoma popustiti. Prosila ga je večkrat, naj jo nikoli več ne obišče ter vse pozdravljanja opusti. On pa se nikakor ni hotel ločiti od nje ter ni poslušal njenih prošenj. Ker je bilo odvracanje zastoj, iskala je deklica v tej nadležnosti pomoči pri presv. Devici Mariji po zelo čudni poti. Učila je protestanškega mladeniča moliti „češena — Marijo“ in obljubiti ji je moral, da bo to molitvico vsak dan molil. Obljubil ji je ter obljube tudi se držal.

Poprej tako zagrizeni nasprotnik katoliške vere in sovražnik češčenja Marije Device se je sčasoma spremenil. Na Marijino priprošnjo razsvetila je božja milost njegovo dušo. Spoznal je krivo vero, ločil se od protestanške družbe, od očetovske hiše ter se podal v katoliško mesto Porenske provincije. Sledila mu je, zvestemu molivcu „češenasimarije“, tudi tje priprošnja Matere Božje. Milost peljala ga je večkrat v katoliško cerkev. Kmalu poiskal je katoliškega duhovna s prošnje, naj ga podučí v veri. — Mladenič se je pridno učil in molil ter je imel kmalu veliko

srečo — bilo je pred 2 letoma — da so ga sprejeli v naročje katoliške cerkve. Mnogo sovraštva moral je preterpeti od svojih prejšnjih somišljenikov in družtenikov; zavoljo neprijetnosti in sovraštev še danes ne more v svojem rojstvenem mestu in v očetovski hiši stanovati. Serce njegovo pa je presrečno v resnici katoliške vere, katero je po Mariji našel...

Deklica in poprej protestanški mladenič pa se bodeta najbolj gotovo Bogu posvetila ter izvolila samostansko življenje. — To dogodbico objavimo na posebno željo deklice, ktera je obljubila, da hoče to objaviti, ko pred protestanškim mladeničem ni mogla nikjer miru dobiti.

(Glej časnik: „Leo,“ št. 26.)

Ali so vse vere dobre?

Prav dobro zadet odgovor nekega indijanskega glavarja.

Častit P. Campean O. M. L., misijonar visoko na severu v Ameriki, pripoveduje v enem svojih pisem naslednje:

Trije protestanški pridigarji prišli so obiskat leta 1890 Orupe-a katoliškega indijanskega glavarja. Eden izmed teh luteranskih gospodov je vpričo velike množice Indijancev, kerščenih in poganskih, govoril sledeče besede: „Ne bojte se, moji dragi prijatelji, z nami skupaj moliti. Tudi mi ljubimo Boga in si prizadevamo v nebesa priti. Pred Bogom so vse vere jednako dobre. Vaša katoliška vera jednaka je velikemu drevesu, verski nauki pa, katere mi oznanujemo, so tega drevesa veje. Drevo in veje so pa ravno taistega lesa. — ni li res? Tako je tudi z našo protestanško in vašo katoliško vero. Sej imate obé veri to skupno med seboj, da obé vodite v nebesa.“

V tem pomenu nadaljeval je luteranski pridigar še skoro pol ure. Potem praša indijanskega glavarja Orupa, kaj da on meni o tem razlaganju? Odgovori pa Orupe: „Zelo se čudim, da tebe o veri slišim tako govoriti. Vi beli ljudje morete dosti ljudi dobiti, kateri vas v resnici podučujejo; mi Indijanci pa smo ubogi, nevedni ljudje. Pri vsem tem pa smo vedno menili, da vera mora le ena dobra in prava biti, kakor je tudi en sam pravi Bog. Vera v enega Boga neogibno pelje do enega evangelija, do enega nauka. Kajti težko je to misliti, da Bog sam bi bil tako nasprotne vere razodeval. Če se celo ubogi divjak sramuje danes govoriti temu nasprotno, kar je včeraj terdil, koliko manj se sme misliti, da Bog sedaj kaj tega overže ali prekličje, kar je nekdan učil, ko je na zemlji živel! In zdaj terdiš ti, da je vaša vera ravno tista, kakor naša? Kako je pa to, da vi tudi ravno tistih naukov ne učite, kakor jih naši katoliški duhovni oznanujejo? Dobro vem, da drevo in veje so ravno tistega lesa, toda ali ste že videli hrast, da je rodil jabelka, in jablano, da je rodila želod? Ako ti tedaj dopustiš, da je naša vera drevo, vaša pa veje, tedaj morate tudi vi ravno to verovati in učiti, kar naši duhovni verujejo in učé. Po vsaki ceni, tako sklene Orupe svoj govor, je naj bolje, kar vi zamorete storiti, da nas v prihodnje pustite v miru, da nas s svojimi skušnjavami ne nadlegujete in nam ne vsilujete vere, katero ste sami iznašli!“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec avgust (veliki serpan.)

a) Glavni namen:

Cerkev v Ameriki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Tretji dan mesca avgusta t. l. bode 400 let, odkar je zapustil Krištof Kolumb (3. avg. 1492) s tremi manjšimi barkami in 120 možmi španjsko pristanišče „Palos,“ ter se podal po morji, da bi našel pot v Indijo; te sicer ni našel, vendar je odkril namesto nje novi svet, Ameriko, 12. oktobra 1492. Na nekem griču najprvo najdenega otoka „San Salvador“ (Sv. Odrešenik), postavil je Kolumb znamenje sv. križa, katero naj bi obsenčilo s tega kraja obe polovici velikega zemeljskega dela.

„Od vseh strani,“ pravijo Leon XIII v nekem listu od 27. februarja, „se pripravljajo slovesno obhajati spomin veleznanega moža, ki si je za kerščanstvo, pač da, za celi svet toliko zaslug pridobil. Krištof Kolumb je takorekoč združil obe polovici človeškega rodú ki ste bili toliko časa ločeni, ter s tem tolike dobrote skazal, da jih je med dobrotniki človeštva prav malo, ki bi se smeli njemu primerjati, nobenega pa ne, ki bi ga prekobil.“

Pa precej pri prvem nameravanju slavnostnega spomina obveljale ste v Evropi in še bolj v Ameriki dve popolnoma nasprotni si stranki. Katoliški svet se pripravlja slovesno obhajati Božjega služabnika, sina sv. Cerkve; framasoni pa, ki štejejo med seboj mnogo znamenitih hudobnežev in so se mogli pred 3 leti naveseliti gerdih djanj francoske revolucije od l. 1789, hrepenijo včasih po junakih, in ker takih pri sebi ne najdejo, hočejo si prilastiti tuje. Tako delali so nekdanj s sv. Vincencijem Pavljanskim ter se veselili, da morejo svetnika z velikim šumom in hrupom obhajati kot velikega dobrotnika človeštva; tako hočejo sedaj Krištofa Kolumba, velikega brodarja, jednakega sebi storiti.

Ta poskus je ravno tako čuden kakor hudoben. Vse življenje Krištofa Kolumba priča „da je, vse storil s tem namenom,“ kakor zopet pišejo Leon XIII, „ko je pričel tako težavno popotvanje ter prenašal vse težave in kljuboval vsem nevarnostim, da bi razširil vero po novih deželah, pripeljal brezštevilne množice ljudstva do spoznanja pravega Boga ter jih pridobil za Jezusa Kristusa.“

M o l i t e v .

Gospod Jezus Kristus! V ednosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za Cerkev v Ameriki kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka

in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX. 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni.

1. **Sv. Petra verige.** Ta in vsak dan v mescu vse naznanjene pa še ne zaznamnjane ali nagloma nastale zadeve. Zavarovanje papeževe države. Nemški katoliški shod.

2. **S. Alfons Ligvori.** Redentoristi. Od prostomavtarjev razdajana Italija. Spovedniki in dušni pastirji. Važne volitve.

3. **Najdenje sv. Štefana.** Hiša „Wittelsbach“ in njen poglavar. Važne zadeve dušnih pastirjev. Več zapeljanih, brezvornih in spridenih mladenčev in hčer in njih stariši.

4. **S. Dominik.** Redovi sv. Dominika. Pospeševavci molitvenega apostoljstva. Dve katol. višji šoli. Služabniki.

5. **Marija Snežnica.** Marijine družbe. Oblažitev veselja v počitnicah s sinovskim čiščenjem Marijinim. Varstvo nedolžnosti.

6. **Jezusovo spremenjenje.** Povzdiga v zemeljske reči zamisljenega sveta do nadnaravnega življenja milosti. Učiteljske eksercicije.

7. **Porcijunkula.** Obilna poraba neprecenljivih zakladov milosti ss. odpustkov. Velevažne redovne zadeve. Pomôč v veliki potrebi.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prečestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse posastne pregrehe in velike nesreče. — Posebno priporočilo v molitev, da bi začetnik edinozveličavne sv. Cerkve Jezus Kristus na priprošnje Naše ljube Gospé presv. Serca in patronov naše dežele zadostno število vrednih mladenčev poklical v duhovski stan. V ta namen naj blagovolijo moliti mašniki in verniki, zlasti pri sv. maši, pa tudi posebno poštene mladenči sami, kateri čutijo v sebi kaj poklica in nagnjenja, Bogu darovati se v lastno zveličanje in v prid naroda. — Zakonsk mož za popoljšanje.

Zahvali.

Čast in hvala bodi mogočnemu sv. Alojziju! Uslišal me je ter pomagal mi v važni zadevi; zato izrekam, kakor sem bila obljubila očitno zahvalo. Ob enem bodi vsem prav toplo priporočena šestnedeljska pobožnost v čast sv. Alojziju. Ne pomnim, da bi jo bila kdaj opravljala brezvspešno; vselej me je ta preljubezujivi svetnik uslišal.

M. K.

V uršulinski cerkvi v Škofji Loki je podoba „usmiljenega Ješčka,“ do ktere imajo ljudje veliko zaupanje. V britkostih in potrebah se radi k nji zatekajo. Celó v daljni Ameriki verni in pobožni Ločani usmiljenega Ješčka ne pozabijo. — Mož je bil na očeh hudo bolan; žena je skusila to in uno; a mu ni pomagalo. Sedaj začnejo opravljati devetdnevnicó Ješčku in Naši ljubi Gospej v čast, in sv. Jožefu, in glej, zopet je mož spregledal in ozdravel. Vsa hvaležna Ješčku in N. lj. G. v čast to po Danici naznanja, kakor je obljubila.

Z.

Listek za raznoterosti.

Vabilo. Ljubljanska bratovščina za vedno češčenje presv. Rešnj. Telesa in za opravo ubožnih cerkev vljudno vabi svoje ude in dobrotnike k očitni razstavi cerkvenih paramentov, ki jih je v tem letu izdelovala in jih bode razdelila potrebnim cerkvam. Razstava bo 31. julija, 1. in 2. avgusta v navadnih sobanah uršulinskega samostana, in bode imenovane dni odperta od 9—12ih dopoldne in od 3—6ih popoldne.

Ljubljana. Demantna mašnika sta letos prečast. gg.: Jožef Skubic v Ribnici, roj. l. 1802, in Ant. Krašovec, župnik v pokoju, roj. l. 1807. Posvečena sta bila 26. jul. 1832.

Novo „Katoliško tiskarno“ je 24. t. m. v pričo več gospodov blagoslovil mil. gospod prelat dr. A. Čebašek. Služiti ima prelepa naprava razširjanju resnice in pravice, širiti med Slovenci pravo omiko na edino-pravi katoliški podlagi. V prav lepem, vzvišenem govoru je pred blagoslovljenjem gospod prelat pojasnil pomen in tehtnost te nove tako koristne naprave in izrekel zahvalo Bogu in ljudem, kateri so pomoč skazovali, da se je to delo na dan spravilo. Tehtne in pomenljive so besede, ktere je na prvo izveršil novi stroj, namreč: „Naša pomoč je v imenu Gospodovem, ki je stvaril nebo in zemljo.“ O tej priliki so trije ljubljanski gospodje; podporniki kerščanskega tiska, darovali v novič po 100 gld. za katoliško tiskovno društvo.

V Preserji bode prečastiti gospod ondotni župnik Ignacij Podobnik prihodnjo nedeljo, (7. avg.) obhajal svojo zlato mašo; ter 50letnico svojega mašništva. Bil je namreč posvečen 6. avg. l. 1842. Bilo jih je 16; vsi drugi tadanji tovariši so pomerli, samo gosp. Tomše še živi, pa tudi ta, kakor je sam pisal, je bolan (bolehen?) Prečastiti gospod se torej čuti še posebno dolžnega Boga zahvaliti.

Umerla je po dolgi bolezni Frančiška Klinar, sestra č. g. duhovnega pastirja pri Novi Štifti na Dolenjskem. Priporočena bodi v molitev.

Terst. Čč. gg. novomašniki bodo imeli nove maše: Jož. Elsner 31. jul. v Roču; Ladislav Havel 31. jul. pri sv. Mateju poleg Kastva; Iv. Marchio 31. jul. v Muži; Jož. Skalsky 31. jul. pri sv. Ivanu v Terstu; Iv. Šiferer 4. avg. na Rožniku pri Ljubljani.

Katoliška družba ima prihodnji četrtek, t. j. 4. avgusta, na Rožniku sv. mašo za društvenike zjutraj ob petih z navadnim darovanjem za uboge iz Vincencijeve družbe. Dr. Jarc.

V Mariboru. v graškem predmestju, so milostni gospod knez in škof Napatnik 26. t. m. storili pričetek za zidanje nove cerkve na čast Marije D.

Slomšekova bratovščina ss. Cirila in Metoda. Če kedaj, je posebno potrebno sedanji čas moliti za poedinovanje razkolnih bratov, tako imenovanih „grekov“, s sveto katoliško Cerkvijo. V ta namen je blagi gosp. Jož. Levičnik prav dobro zadel, ker nam je poslal 81 novih udov, kateri bodo vsak dan molili in klicali: „O sveta brata Ciril in Metod, za nas Boga prosita!“ Moli se zraven tega vsak dan 1 očenaš in češčenja Marijo. Sklenjeno je s tem veliko odpustkov.

Poterdilo. Poslanih 25 gld. 35 kr. za Rakiške pogorelce sem hvaležno prejel. Bog poverni dobrotnikom stotero! S priserčnim pozdravom...

J. Sajovic,
župnik.

V Slavini, 24. julija 1892.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: J. J. 3 gld. — Čast. g. kapl. Fr. Pokoren 5 gld. — Mlad gospod z besedami: „Kos svoje štipendije“ 2 gld. — Neimenovana 50 kr. — Č. g. kapl. Avg. Šinkovec 5 gld. — Neimenovana 1 gld. — Neimenovan dobrotnik 5 gld.

Za sv. Detinstvo: G. Regali 1 gld. — Iz Železnikov 5 gld.

Za ustanovitev stalne in večji rezidence čč. oo. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega „provizorja“ v zahvalo za prejete dobrote 8 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevju. Gospa Ana Hofbauer za dobitek k rečni loteriji v prid misijonske hiše krasno kazulo za Marijine praznike. — Bog poverni prav obilno! — Neimen. 40 gld.

Za bratorščino vednega češčenja presv. Rešnj. Telesa: Župnijski vrad v št. Rupertu na Dolenjskem 22 gld.

Za misijone oo. Trapistov v Mariahillu: Neimen. 50 gld.

Prošnja do p. n. gostoljubnih Ljubljančanov!

Podpisani osnovalni odbor vabi katolike iz slovenskih pokrajin na I. slovenski katoliški shod v Ljubljano.

Nadejati se je, da mnogi sprejmó to vabilo ter pridejo 30. in 31. avgusta t. l. v Ljubljano. Dolžnost naša je, da jih kot brate in rojake dostojno sprejmemo in jim bivanje v naši sredi kolikor moči napravimo prijetno.

Prepričani smo, da bodo Ljubljančani ob tej priliki pokazali svojo znano gostoljubnost prosimo zato svoje rojake v Ljubljani v imenu tujih gôstov za naslednjo uslugo.

Kdor ima prostor, porabljev za prenočišče, in ga brez občutljive težave more prepustiti za dva ali tri večere tujim gôstom ali brezplačno, ali pa proti primerni plači, naj blagovoli to naznaniti ali po dopisnici, ali osebno pripravljalnemu odboru za I. slovenski katoliški shod v Ljubljani (Semeniške ulice št. 2), ali pa v prodajalnicah gg.:

1. Doleneč Oroslov, Gledališke ulice hiš. št. 10;
2. Jenko Alojzij, Marije Terezije cesta hiš. št. 5;
3. Petrič Franc, Špitalske ulice;
4. Prosenc Josip, Slonove ulice;
5. Podrekar Gregor, Sv. Jakoba terg hiš. št. 8;
6. Zorman Alojzij, Stari terg št. 7.

To naj se zgodi vsaj do 15. avgusta tega leta.